

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institvtiones Morales

In Qvibus Vnivers[a]e Qvaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1616

16. De filiis legitimis, & naturalib.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14007

aut hereditatem, & dominium eius solum acquirat iure civili, non gentium, & in ius civile Princeps habet potestatem. Communis tamen opinio est, ut Princeps possit naturalium restitutionem concedere, quamvis sit hæreditas ad successores delata antequam eam ipsius successores adierint non postea.

Vndecimo quaeritur, An filius naturalis, vel spurius possit auctoritate Principis fieri legitimus etiam vivente & annuente patre, etiam si filij naturales & legitimi ipsius patris non consenserint. Respondet Covarruias loco citato, in numero septimo ex sententia Baldi, Alexandri, & aliorum, non posse, quia huiusmodi naturalium restitutione maxime nocet prædictis filiis: sic enim legitima portio eis debita minueretur absque eorum consensu: & ideo necessarius est eorum consensus, ne damno afficiantur. Quare necesse est, ut certior fiat Princeps de filiis naturalibus & legitimis extantibus, alioqui subrepticia censetur naturalium restitutio, si mentio illorum filiorum facta non sit, ut ait *ibidem* Covarruias.

CAP. XV.

Alia quaestiones eiusdem argumenti diluuntur.

Sciendum est, regulam esse Cancellariae ordine quadragesimam octavam, quæ sic habet: [Item voluit, quod in dispensationibus super defectum naturalium, ut possint succedere in bonis temporalibus, ponatur clausula, quod non præiudicetur illis ad quos successio bonorum ab intestato pertinere debet.] Vbi Glossa ad hanc regulam ait esse constitutum, quia Papa in locis, quæ pertinent ad patrimonium B. Petri, non restituit aliquos naturalibus, nisi prædicta clausula adiecta. Nam in locis, inquit, Imperij non potest (vel meo iudicio melius, non solet) naturalium restitutionem concedere in hereditariis successioneibus.

Primo quaeritur, An cum Princeps aliquem legitimum efficit, vocandus sit is, qui est substitutus, sub illa conditione, si absque liberis hæres institutus pater deceaserit? Communis est opinio, quam habent Ancharanus Alex. Decius, & alij apud Covarr. in epitome par. 2. cap. 8. §. 9. nu. 8. eum vocandum esse: quia non creditur Princeps id privilegium concedere cum damno & detrimento eius, qui est substitutus.

Secundo quaeritur, An extantibus filiis legitimis & naturalibus, vna cum illis succedat is quem Princeps legitimum facit? Respondet Covarruias loco citato, numero octavo, fieri legitimum, ut succedat in bonis parentum, & aliorum consanguineorum, tum ex testamento, tum ab intestato: quare ius habet dicendi, nullum esse testamentum, in quo ipse præteritus, aut sine debita causa exheredatus est: & dicendi, inofficiosum esse testamentum, in quo non est ei relicta portio legitima. Sic communis opinio teste Covarruias ex Authens. Quibus modis natura efficiant sui. §. Et quoniam varie, & §. Reliqui, & §. si quis ergo, vers. sit igitur licentia.

Tertio quaeritur, An si filij legitimi & naturales non extent, sed superstites sint ascendentes, eorum mentio facienda sit, cum quis legitimus sit rescripto Principis? Respondet cum communi sententia, quam habet Covarruias in epitome part. 2. cap. 8. §. 9. num. 7. & Molina lib. 3. de primogenitura cap. 3. num. 2. & 10. & Emmanuel à Costa Lusitanus in l. Gallus, §. & quid si tantum num. 141 ff. de liberis, & posthumis, faciendam esse, quoniam iure gentium legitima portio ascendentes debetur: quamvis iustis de causis, Princeps auctoritate denegari ac tolli queat.

Quarto quaeritur, An si filij legitimi naturalesque extent, Princeps credatur filium naturalem, vel spurium reddere legitimum, etiam si inde minuat legitima illorum portio? Respondent Covarruias, & Molina in locis supra citatis, restitutionem prædictam naturalium intelligendam esse ficti, etiam si minuat portio legitima

filiorum & naturalium: dummodo, cum petitur à Principe restitutio naturalium, facta sit mentio filiorum naturalium & legitimorum: quia Pater dum vivit, id potest iustus ex causis à Principe petere & impetrare, & proinde potest Princeps id iuste concedere. Si vero mentio non fiat illorum filiorum, non creditur Princeps restitutionem naturalium facere, cum tanto eorum detrimento: ideo subrepticia restitutio censetur, ut paulo ante dixi.

Quinto quaeritur, Ad quem Principem pertinet restituere naturalibus filium clerici ex sacrilegio natum? hoc est, filium sacerdotis, vel alicuius in sacris Ordinibus constituti, ut Diaconi, vel Subdiaconi. Dux sunt opinionones, ut constat ex Covarr. in epitome de sponsalibus, & matrimonio par. 2. cap. 8. §. 8. nu. 19. Vna docet civilem Principem id posse, & ad eum spectare, legitimum facere filium spurium clerici sacris Ordinibus initiati, ut tanquam hæres succedat in bonis profanis patris, hoc est, in bonis ipsius patrimonialibus, ac ut possit ad dignitates, honores, ad munera ad officia civilia promoveri. Sic Bartolus, Paulus, Socinus, quos in eodem loco refert, & sequitur Covarruias, adiciens hanc esse communem sententiam: quam etiam sequuntur Ioannes Andreas in cap. Per venerabilem, qui filij sunt legitimi. Præpositus *ibidem*, Lambertinus de iure patron. lib. 1. par. 2. q. 2. art. 27. num. 17. Calderin. conf. 3. tit. qui filij sunt legit. Id probant, quia filius huiusmodi est laicus, & est Principis secularis potestati, & iurisdictioni subiectus. Item, solum restituitur naturalibus in ijs, quæ profana & civilia sunt, scilicet, ut patri succedat in bonis patrimonialibus, & ut fungi possit civilibus officiis: ergo ad civilem Principem pertinet, ius naturalium ipsi concedere.

Alter sententia affirmat, hanc naturalium restitutionem esse petendam à summo Pontifice, non à Principe seculari. Sic Dominicus in cap. ultim. §. 1. de iudic. in 6. Alex. in conf. 87. volum. 2. quod incipit: Visti codicillis, Paulus Parisius confil. 2. num. 23. lib. 2. Socin. sibi contrarius conf. 65. vol. 3. Ratio eorum est, quia clericorum bona sunt à Principum civilium iurisdictione libera & exempta, ut docet Panormitanus in cap. Ecclesia, de constitut. Item, quia filius legitimus non fit, nisi consentiente patre: at pater cum clericus sit, etiam sponte sua nequit eorum Iudice seculari causam aliquam tractare, cap. si diligenti, De foro compet. Ego sane consilium darem, ut ab utroque Principe huiusmodi naturalium restitutio peteretur.

Si roges, quid iuris sit, si filius non laicus, sed clericus fuerit? Covarruias *ibidem* idem iuris esse sentit, si filius clericus sit, & legitimus naturalibus sit restituendus, ut in bonis patris profanis, non Ecclesiasticis succedat: & id probat testimonio Ioan. Andreae, Præpositi, & Lambertini. Sed Decius conf. 130. late probat, clericum etiam minoribus Ordinibus initiatum, non nisi à Pontifice Maxim. posse legitimis naturalibus restitui: eo quod clericus sit, & proinde à civilium Principum potestate exemptus, & liber. Hæc opinio mihi placet.

CAP. XVI.

De filij legitimis & naturalibus.

Primo quaeritur, Quinam sint filij legitimi & naturales? Respondeo, eos esse qui nati sunt ex legitimo coniugio. cap. Quod nobis cap. causam quaest. 2. cap. labor. Quis filij sunt legitimi cap. tua, de ordine cognitionum. Institut. de patria potestate. Dicuntur naturales, quia sunt generatione, non adoptione filij: legitimi, quia nati sunt secundum leges & iura.

Secundo quaeritur, An filij nati ex parentibus Paganis, vel Iudæis, inter quos matrimonium ratum erat & fir-
mum more institutoque ipsorum sint legitimi, si parentes

ad hunc

ad fidem & religionem Christianam conuertantur? Respondet Couarr. in epitome par. 2. c. 8. §. 1. num. 1. si matrimonium more ipsorum valebat, quanquam sit alioqui iure tantum Canonico prohibuit, filios esse legitimos & naturales. cap. ult. qui fil. sint legit. si tamen iure naturali, vel diuino matrimonium erat irritum & inane, non sunt legitimi teste Couarruua. Vt si erant suscepti ex plurius vxoribus, cum quibus Pagani nuptias more suo contraxerant. Nihilominus tamen Glossa, & Io. Andre. Abbas, & Ancharanus in eo cap. vlt. quod paulo antea retulimus, aiunt filios genitos ex Iudæis, qui iuxta legem Mosaicam repudiatis primis vxoribus, eisque viuentibus, vel absque repudii secundas nuptias contraxerunt, legitimos esse iudicandos, si parentes Christi fidem profiterentur. Couarr. dicit, eos legitimos haberi ex Ecclesiæ benignitate, ne à fide Christi suscipienda auertantur; & quia Moses eiusmodi matrimonia Dei nuntii fuerunt.

Tertio queritur, An filij nati ex matrimonio, quod reuera nullum est ob impedimentum occultum, sed bona fide per errorem vel ignorantiam contractum, sit legitimum. Respondeo esse legitimum. cap. ex tenore. §. cap. Peruenit, qui fil. sint legitimi. quod locum habet, dummodo matrimonium sit in facie Ecclesiæ celebratum, cap. cum inibi bitio cap. 1. de Glandest. desponsat. §. cap. 2. qui fil. sint legit. Quæres, vtrum hoc locum habeat, quando ex parte vnus tantum coniugis bona fides fuerit, ita vt contractum sit matrimonium bona fide per errorem vel ignorantiam vnus tantum coniugis. Respondeo, locum habere cap. ex tenore supra citato. neque enim filius est partim legitimus, partim non legitimus.

Quarto queritur, An filij nati ex matrimonio per errorem vel ignorantiam bona fide contracto, sint vere legitimi; an tantum iuris fictione habeantur pro legitimi? Respondeo cum Couarruua loco citato, num. 3. esse vere, non fide legitimos. Vnde succedunt parentibus in omnibus bonis.

Quinto queritur, An ante leges & iura scripta fuerit differentia filiorum, ita vt alij fuerint legitimi, alij non legitimi? Quidam iurif. consulti nimirum Rit. hardus cognomento de Malumbis & Albericus teste Cardinali Palæotto in tract. de Not. & spurij capite primo numero primo. omnes inquam, tunc nascebantur legitimi. Hoc alij tamquam temerarium confutant, Glossa. Battol. Ioan. Andr. quos citat, & sequitur Cardinalis Palæortus loco citato. quoniam ante quodlibet ius scriptum filij nati ex adulterio, incestu, stupro, sacrilegio legitimi non erant. Item omnis concubitus inter virum & feminam matrimonij vinculo solutus naturali & diuino iure damnatur: ergo filij inde nati, legitimi esse non possunt fortassis primi illi Iurif. consulti qui id dixerunt, nihil aliud dicere voluerunt, nisi, quod filij geniti extra matrimonium, legitimi erant, non quidem ijs, quæ attinent ad ius naturale, & diuinum, quasi eo iure permitterentur: nec in ijs, quæ pertinent ad leges & iura humana scripta, quæ huic filijs multa denegauerunt: sed in ijs, quæ secundum ius naturale filij debeant parentibus habere: qualia sunt alimenta, institutio, educatio, custodia, & disciplina.

Sexto queritur, An in causa matrimoniali bona fides subesse credatur contestata lite, & pendente super matrimonio? vt cum agitur, An matrimonium sit dissoluedum? Respondet Couarruua in loco citato, nu. 4. esse bonam fidem, & proinde filios eo tempore susceptos ante sententiam latam esse legitimos. Et hoc colligitur ex c. 2. qui fil. sint legit.

Obijcies, id quod habetur in l. sed si lego. §. si ante. ff. de petit. heredita. & Glossa ibidem, vbi dicitur, in causa hereditatis petite malam fidem putari, post contestatam litem, & adhuc ea pendente. Ita vt is qui causa cadit in ea lite, debeat fructus restituere quos percepit ex re petita post litem contestatam: Respondeo cum Couarruua talem restitutionem fructuum leges & iura precipere. Glossa in l. ex diuerso. ff. de rei vend. §. in cap. grauis de restit. spoliorum:

quia ex re aliena percepti sunt, & possessor, lite mota, eos diligentius quam antea custodire & conseruare debebat. Atqui voluit Ecclesia, vt is qui bona fide matrimonium contraxit, eo vtatur etiam lite contestata & pendente.

Si roges quid dicendum, cum lata est sententia, contra primum matrimonium, & coniux à sententia lata appellauit, & secundum matrimonium contraxit? Paulus Castrensis teste Couarruua loco citato, numero octauo. dicit, matrimonium secundum, contra primum haberi tanquam bona fide contractum. Sed verius est, quod docet Couarruua cum Ioan. Andrea, Præposito, & Calderino, ac Felino, adhuc matrimonium primum tanquam bona fide contractum habendum esse, quia cap. venientes de iure patrona. §. cap. Non solum de appell. in sententia quæ appellatione suspenditur: & idem iuris est eodem teste Couarruua, de filijs conceptis post latam sententiam, pendente adhuc decem dierum termino dato à iure ad appellandum. cap. Non solum de appellat. in 6. Quo fit vt filij concepti post latam sententiam contra matrimonium, à qua appellatum non est, non habeantur tanquam bona fide concepti.

Septimo queritur, An is, qui dicit, in iudicio se esse legitimum, id probare debeat? Respondet Couarruua in epitome par. 2. cap. 8. §. 3. numero primo debet, & ita docent Angelus, Decius, Iason ab eo citati: idque probant illi Auctores ex l. liberorum. ff. De ijs qui notantur infamia. Adit Couarruua hanc causam tractari posse etiam post quinquennium, à morte parentum elapsam. Abbas, Ancharanus, in cap. Peruenit, qui fil. sint legit. quamuis Glossa Hostiensis, & Henricus voluerint talem causam agi non posse, post quinquennium prædictum. Teste item Couarruua, si actum sit cum eo, qui æquales habet eiusdem questionis persecutores, sententia in ea causa data, ceteris in eo, quod ad publica munera attinet, nocet, non tamen in eo, quod spectat ad priuata illorum incommoda, qui nondum egerant, nec ad iudicium vocati fuerunt.

Quæres, Causa de filijs, sint nec ne legitimi, ad quem iudicem pertineat? Respondeo, ad Ecclesiasticum. ca. Tua, de Ordine cognitionis. c. Causam, quæ secundo, §. c. Lator, qui filij sint legit. At vero causa de hæreditaria successione, quæ cum causa de legitima prole pendente coram Ecclesiastico iudice concurrit, deferretur ad iudicem ciuilem, non Ecclesiasticum. Cum de successione in hæreditate principaliter tractatur, & antequam de legitima prole causa agatur. cap. Causam quæ, supra citato; nisi causa de hæreditate, ab eo tantum definienda sit, per sententiam, qua proles legitima esse decernitur: tunc enim eo ipso, quod iudex Ecclesiasticus pronuntiat prolem esse legitimam, pronuntiat etiam non esse priuandam, nec excludendam ab hæreditate. Glossa, & Innocentius, Cardinalis, Antonius, & Abbas in c. 1. §. c. Perlatum, c. Causam quæ. Qui fil. sint legit.

Octauo queritur, Quibus modis probetur aliquem esse filium legitimum & naturalem? Respondeo, in primis duobus testibus adhibitis, qui testimonium reddant de veritate sibi nota. cap. Per tuas, qui fil. sint legit. Couarru. in §. citato num. 5. ex Paulo Castrensi, & Decio. Secundo, quia is à parentibus, vt filius tractabatur, quamuis postea ipsi parentes id negauerint caput. Per tuas de probat. Glossa, & Panormitan. in cap. Transmissa. Qui fil. sint legit. Couarru. §. prædicto. num. 6.

At non sufficit, si quis filius nominetur, nisi alia ad sint iuris adminicula. Couarru. ibidem num. 7. Satis tamen est, si quis natus sit ex vxore, quamuis adultera, dummodo tamen cum ea assidue habitauerit maritus, etiam si eum filium suum esse, ambo coniuges negauerint. Couarru. nu. 8. Communis sententia sic habet: In l. Filium. ff. De ijs, qui sui, vel alieni iuris sunt, ita legitimus: Filium cum definimus, qui ex vxore & viro eius nascitur. Sed si singamus abfuisse maritum verbi gratia, per decennium, & postea reuersum annicu-

lum inuenisse in domo sua, placet nobis Iuliani sententia, hunc non esse mariti filium. Non tamen ferendum, Iulianus ait, eum, qui cum vxore sua assidue moratus, nolit filium agnoscere quasi non suum, sed mibi videtur, si confiteri, maritum cum vxore, non concubuisse infirmitate interueniente, vel alia causa, hunc qui natus est in domo, filium non esse. Sic ibi.

Hanc probationem solum elidere potest si constiterit, maritum abire: em fuisse, aut non potuisse ad vxorem accedere, vel generare non potuisse eo tempore, quo filius est conceptus. Vnde falsa est sententia, vt recte ait Couarruias Barbatij, qui cap. in presentia de probat. num. 98. dixit filium ex vxore adultera potius, quam ex matrimonio conceptum, si claudus, vel cæcus natus sit.

Quæres, An sola fama prober aliquem esse filium legitimum? Respondeo, minime, si parentes id verum esse negauerint, cap. Transmissa, que filij sunt legitimi. Ibidem Glossa, & Panorm. & alij. Item si quis est in possessione, qua vt filius legitimus haberetur, non cogitur credere parentibus negantibus eum esse suum filium. Glossa in l. 1. §. 2. ff. De Carbonia. edito, & in l. Posth. §. ult. ff. De libe. & posth. Abbas, & alij in c. Transmissa citato: vnde nequit ab hereditate excludi. Hinc est, recte Couarruias ibidem numer. 10. vt tria sint in hac causa à testibus inquirenda: Primum, an sciant, verbi gratia, Titium esse filium Caij. ex matrimonio legitimo ab eius vxore conceptum. Secundum, An sciant Caium agnouisse filium suum esse Titium prædictum, & eum vt talem tractasse. Tertium, An creditum fuerit communi vicinæ, fama præfatum Titium, filium esse legitimum Caij.

CAP. XVII.

De hereditaria filiorum legitimorum & naturalium successione.

Primo queritur, Quo modo filij legitimi parentibus & naturales, & ipsi deficientibus nepotes, vel alios quoslibet descendentes debere necessario institui hæredes à parentibus, vel alijs ascendentibus; ita vt si parens filium legitimum, & naturalem in testamento prætereat, hoc est, hæredem non instituat, neque exhæredet, aut si exhæredet, non exhæredet appositâ causâ; aut si exhæredet causa expressa, sed non iusta, & debita, videlicet, quam leges & iura præscribunt, tunc filius habet ius dicendi nullum esse testamentum, eo quod sit in eo præteritus, vel exhæredatus quidem sed suppressa & tacita causa, vel exhæredatus, sine iusta & legitima causa.

Quod si hæres institutus est, sed non in tanta legitima portione, quanta ei secundum leges, & iura debebatur, ius habet dicendi testamentum esse inofficiosum; & proinde ius habet petendi incrementum vsque ad integram, & legitimam portionem. Auth. Vt cum de appellatione cognoscitur, §. Aliud quoque capitulum & §. Sicut igitur omnes. In illo primo sic habetur: [Sanctimus, non licere penitus patri, vel matri, auo, vel auæ, proauo, vel proauæ, suum filium vel filiam, vel cæteros liberos præterire, aut exhæredes in suo facere testamento, nec si per quamlibet donationem vel legatum, vel fideicommissum, vel alium quemlibet modo eis dederit, legibus debitam portionem; nisi forsan probabuntur ingrati, & ipsas nominatim ingratitudinis causas parentes suo inferuerint testamento.]

In secundo §. Sicut igitur omnes, sic legitimus: Sicut igitur omnes memoratas ingratitudinis causas, sine certis ex his, sine vna quamlibet parentes in testamento suo inferuerint, & scripti hæredes, vel nominatam, vel nominatas causas, vel vnam ex his, vram esse monstrauerint, testamentum suum habere firmitatem decernimus. Si autem hac obseruata non fuerint, nullum exhæredatis liberis præiudicium generari. Sed quantum ad hæredum institutionem pertinet, testamento emanato,

ad parentum hereditatem liberos tanquam ab intestato ex qua parte pervenire, ne liberi falsis accusationibus condemnentur, vel aliquam circumscriptiorem in parentum substantijs partiantur. Si vero contigerit eum quibusdam talibus testamentis quadam legata, vel fideicommissa, aut libertates, aut tutorum donationes relinquere, vel qualibet alia capitula, concessa legibus nominari ea omnia iubemus adimpleri, & dari illis, quibus fuerint derelicta, & tamquam in hoc non resistum obtineat testamentum. Sic ibi. Hæc etiam constant ex Auth. Non licet, & Auth. ex causa C. de liberis præte.

Si quis etiam descendendum, vt puta filius ascendentem, videlicet parentem, in testamento prætereat, vel exhæredet non expressa causa, vel si expressa quidem, non tamen iusta, & debita, ius habet ascendens, dicendi nullum esse testamentum. Quod si fuerit institutus hæres, sed non in tota legitima portione, quam leges, & iura præcipiunt, querelam habet contra testamentum tanquam inofficiosum, & ius petendi complementum legitimæ portionis sibi debite. Auth. Vt cum de appellatione cognoscitur, §. Sicut igitur omnes, & §. Iustum autem perspeximus & alij duobus sequentibus.

Descendentium potro nomine intelligantur, siue per matrem illi, siue per patrem descendant: item, siue emancipati sint, siue secus, etiam quamuis posthumi sint. l. Maximimum virium. §. penultimo, & ultimo. C. de liber. præteri. & Insti. de exhæredat. filio. §. sed hac quidem. Et appellatione ascendentium veniunt 1) omnes qui descendentibus respondent. Testator itaque quamdiu aliquem habet ex descendentibus legitimis debet etiam, vel instituire hæredem in legitima portione, quæ ipsi secundum leges, & iura debetur, vel exhæredare iusta & debita causa expressa. Quod si illum instituit, minime cogitur de aliquo ascendentium facere mentionem, quia descendentes in infinitum cæteris preferuntur. Insti. de hæred. qua ab intestato deferuntur, in prime. Deficientibus autem descendentibus legitimis, debet suos ascendentes legitimis, si quos habet, hæredes instituire vel exhæredare. C. Ad sententiæ consul. Orificia. l. Quoties, cognatos vero à latere venientes nunquam cogitur hæredes instituire, vel exhæredare: sed non extantibus ascendentibus, vel descendentibus legitimis, potest quos voluerit extraneos instituire, nulla de cognatis à latere facta mentione. Sic uet. in verbo, Hæredes, primo in principio.

Secundo queritur, Quomodo descendentes legitimi & naturales ab intestato succedant in bonis ascendentium? Respondeo, successione ab intestato, esse descendendum, aut ascendendum, aut ex latere venientium: iure communi, quod pertinet ad descendentes, primi succedunt legitimis ascendentibus, siue sint mares, siue femine, siue emancipati, siue secus, siue per lineam masculinam, siue per femininam descendant: & excludunt omnes alios, siue ascendentes, siue ex latere venientes. Auth. de hered. ab intestato, collat. 9. Quod si in primo gradu sunt multi, succedunt per capita siue in viriles portiones, hoc est, singuli succedunt æqualiter. Si vero sunt filius, & filij fratris, hoc est, ex altero filio demortuo nepotes, & vteriores: non excludit filius nepotes, sed filij fratris succedunt eum filio, siue patruo per capita, id est, non æquis portionibus, sed per stirpem: hoc est, singuli omnes in ea parte, quam pater eorum, si vixisset, habuisset. Auth. In successione. C. de suis & legit. liberis, & Auth. de hered. ab intestato, §. collat. 6. Insti. de hereditatib. qua ab intestato. §. Cuius filius. Filij itaque succedunt per capita, nepotes ex filijs per stirpes loco parentum, quos referunt. l. Nepotes. C. de suis, & legit. liberis. Vnde fit, vt si in defuncto parte superstes sit filius, & tres nepotes ex alio filio mortuo, tantam portionem debeat habere filius, quantum tres nepotes, quia tres nepotes non succedunt, per capita, sed per stirpem, hoc est, succedunt in ea parte, quam pater ipsorum habuisset: & ea pars diuiditur æqualiter in ipsos, ac proinde hæreditas in duas partes, nõ in quatuor diuiditur: quia tres nepotes succedunt non per capita, sed per stirpes, similiter Titius